

FAO

FOCUSED AND QUICK

ISSUE 42

June 27, 2011

การส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศ: ประสบการณ์จากมาเลเซียและไต้หวัน

นรวิช อุณากุล และ ปุณทริก จงประสพลาภ

ข้อคิดเห็นที่ปรากฏในบทความนี้เป็นความเห็นของผู้เขียน
ซึ่งไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับความเห็นของธนาคารแห่งประเทศไทย

การส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศ: ประสบการณ์จากมาเลเซียและไต้หวัน

June 27,
2011

นรัช อุณากร ปุณทริก จงประสพลาภ

*

ทางการมาเลเซียและไต้หวัน
ได้ส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชน
ในต่างประเทศมานานแล้ว
ถึงเวลาที่ประเทศไทยจะเริ่ม
สนับสนุนอย่างจริงจังหรือยัง ?

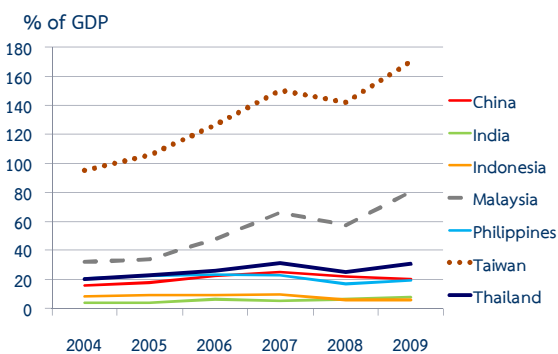
Summary

การสนับสนุนให้ภาคเอกชนออกไปลงทุนยังต่างประเทศเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถทำให้บรรลุเป้าหมายหลักทางเศรษฐกิจ คือ ให้มีการเติบโตอย่างแข็งแกร่งและยั่งยืน อีกทั้งสามารถช่วยลดแรงกดดันต่อค่าเงินได้ในภาวะที่มีเงินทุนไหลเข้าจำนวนมาก โดยประเทศมาเลเซียและไต้หวันประสบความสำเร็จในการสนับสนุนให้ภาคเอกชนไปลงทุนในต่างประเทศจากปัจจัยต่างๆ เช่น การผ่อนคลายมาตรการเงินทุนเคลื่อนย้าย มาตรการภาษี และแรงขับเคลื่อนของภาคเอกชนเองเพื่อแสวงหาโอกาสทางธุรกิจ ทำให้มีความร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนโดยมุ่งสู่เป้าหมายทางเศรษฐกิจที่ชัดเจน ซึ่งประเทศไทยสามารถนำสิ่งที่ประเทศเหล่านี้ได้ทำมาประยุกต์ใช้ในการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นการลงทุนโดยตรงหรือการลงทุนในหลักทรัพย์

ในระยะ 5-6 ปีที่ผ่านมา ประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่เผชิญกับภาวะเงินทุนไหลเข้าที่สร้างแรงกดดันต่อค่าเงินและราคาสินทรัพย์ในประเทศค่อนข้างมาก หลายประเทศจึงดำเนินมาตรการเพื่อดูแลเสถียรภาพทางการเงิน โดยแนวทางหนึ่งที่หลายประเทศรวมทั้งประเทศไทยเลือกใช้ คือ การผ่อนคลายหรือเปิดเสรีเงินทุนเคลื่อนย้ายขาออกเพื่อลดแรงกดดันสุทธิจากเงินทุนไหลเข้า

ประเทศในภูมิภาคที่ค่อนข้างประสบความสำเร็จตามแนวทางข้างต้น โดยนักลงทุนในประเทศออกไปลงทุนนอกประเทศเพิ่มขึ้นค่อนข้างมาก ได้แก่ มาเลเซีย และไต้หวัน (รูปที่ 1) จึงเป็นที่มาของคำถามว่า เหตุใดทั้งสองประเทศจึงสามารถผลักดันให้ภาคเอกชนออกไปลงทุนยังต่างประเทศได้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งประสบการณ์ดังกล่าวอาจนำมาประยุกต์ใช้กับกรณีของประเทศไทยต่อไปได้

รูปที่ 1 Private Foreign Assets (% of GDP)

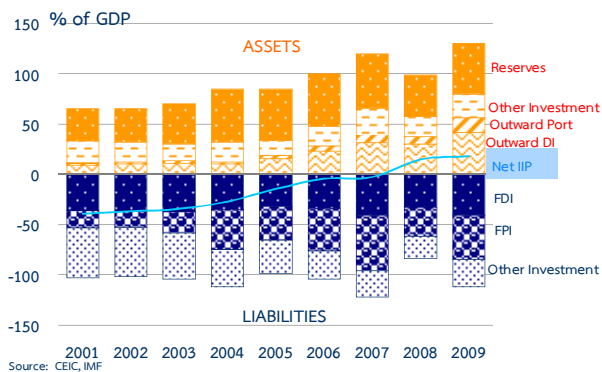

Source: CEIC, IMF

ประสบการณ์ของมาเลเซีย

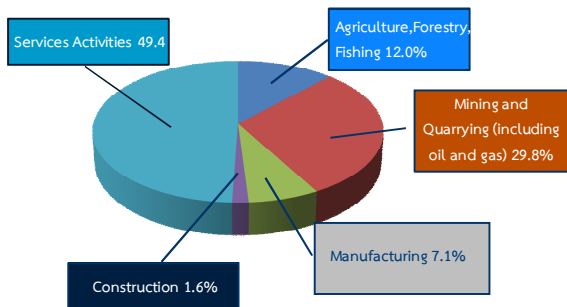
จุดเด่นของมาเลเซีย คือ การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ (Outward Direct Investment) เติบโตอย่างรวดเร็วในช่วง 4-5 ปีที่ผ่านมา เฉลี่ยในอัตราร้อยละ 47 ต่อปี จนกระทั่งในปี 2009 อยู่ที่ประมาณ 80 พันล้านดอลลาร์ สรอ. หรือร้อยละ 42 ของ GDP (รูปที่ 2) ซึ่งช่วยให้มาเลเซียเปลี่ยนสถานะจากประเทศลูกหนี้มาเป็นประเทศเจ้าหนี้ ส่วนใหญ่

รูปที่ 2 Malaysia's International Investment Position

Source: CEIC, IMF

รูปที่ 3 Malaysia's Direct Investment Abroad by Sector (2009)

Source: Bank Negara Malaysia

เป็นการออกไปลงทุนในธุรกิจภาคบริการ เช่น ธนาคาร รองลงมาคือ ธุรกิจพลังงาน เช่น เหมืองแร่ และถ่านหิน (รูปที่ 3)

แนวโน้มดังกล่าวเป็นผลของความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน โดยภาคเอกชนแสวงหาโอกาสทางเศรษฐกิจ ขณะที่ภาครัฐปรับเปลี่ยนกฎระเบียบเพื่อเอื้อให้ภาคเอกชนออกไปลงทุนในต่างประเทศได้สะดวกขึ้น สรุปได้ดังนี้

1) มาเลเซียมีขนาดตลาดในประเทศเล็ก และมีข้อจำกัดเรื่องปัจจัยการผลิต สะท้อนได้จากจำนวนประชากรที่น้อยกว่าประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค (ตารางที่ 1) นักธุรกิจชาวมาเลเซียจึงจำเป็นต้องออกไปลงทุนในแหล่งผลิตต่างประเทศเพื่อขยายตลาดและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรการผลิตในประเทศที่ไปลงทุน ทั้งนี้ Ragayah (1999) ได้สัมภาษณ์ธุรกิจขนาดใหญ่ของมาเลเซียจำนวน 7 แห่ง พบว่าการแสวงหาตลาดใหม่เพื่อรองรับการเติบโตของธุรกิจเป็นเหตุผลหลักที่ทำให้บริษัทออกไปลงทุนยังต่างประเทศ โดยเฉพาะในจีน อินเดีย และกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรในแต่ละประเทศ

Country	Population (คน)
China	1,336,718,015
India	1,189,172,906
Indonesia	245,613,043
Philippines	101,833,938
Vietnam	90,549,390
Thailand	66,720,153
Burma	53,999,804
Malaysia	28,728,607
Taiwan	23,071,779
Cambodia	14,701,717
Laos	6,477,211
Singapore	4,740,737

Source: CIA The World Factbook

(2) เงินริงกิตที่เข้มแข็งค่าขึ้นอย่างต่อเนื่อง เป็นอีกปัจจัยที่สนับสนุนให้ภาคเอกชนของมาเลเซียเพิ่มการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ โดยงานศึกษาหลายชิ้น เช่น Kyrkilis and Pantelidis (2003)

และ Kueh, Puah and Mansor (2009) บ่งชี้ว่าประเทศที่มีค่าเงินแข็งค่ามีแนวโน้มที่ความต้องการไปลงทุนยังต่างประเทศของบริษัทเอกชนจะเพิ่มขึ้นเนื่องจากมีต้นทุนของเงินทุนที่ถูกสูง

2) ทางกรมมีเป้าหมายชัดเจนว่าต้องการให้ประเทศหลุดพ้นจาก Middle income trap และก้าวสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วภายในปี 2020 ซึ่งการออกไปลงทุนโดยตรงยังต่างประเทศจะมีส่วนช่วยให้มาเลเซียบรรลุเป้าหมายดังกล่าว ดังนั้นทางการจึงดำเนินการหลายด้านอย่างเป็นระบบสอดคล้องกัน ได้แก่

- สนับสนุนให้บริษัทเอกชนและบริษัทที่เกี่ยวข้องกับรัฐ (government-linked companies: GLCs) ไปลงทุนยังต่างประเทศตั้งแต่ปี 2001 ภายใต้รัฐบาลของ ดร. มหาธีร์ โมฮัมหมัด เพื่อก้าวเข้าสู่โครงข่ายการผลิตระดับสากลและสร้างบรรษัทข้ามชาติในระยะยาว หนึ่ง เพื่อให้การส่งเสริมเป็นไปอย่างต่อเนื่องและไม่ขึ้นอยู่กักรัฐบาลใดทางการได้กำหนดกลยุทธ์นี้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 9 และ The Third Industrial Master Plan (IMP3)

- ผ่อนคลายระเบียบข้อบังคับด้านการเคลื่อนย้ายเงินทุนขาออก โดยเฉพาะในปี 2005 ปัจจุบันหากนักลงทุนไม่มีภาระหนี้สกุลเงินริงกิตสามารถไปลงทุนทั้งโดยตรงและในหลักทรัพย์ในต่างประเทศได้ไม่จำกัดจำนวน แต่หากมีหนี้สกุลเงินริงกิตจะยังถูกจำกัดวงเงินอยู่¹ การผ่อนคลายมาตรการดังกล่าวส่งผลให้นักลงทุนที่มีเงินทุนส่วนตัวหรือมีความสามารถในการก่อหนี้ต่างประเทศออกไปลงทุนนอกประเทศเพิ่มขึ้น

- กำหนดแผนพัฒนาสถาบันการเงิน (The Financial Sector Master Plan) ให้สนับสนุนการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ โดยเน้นสนับสนุน

¹ บุคคลธรรมดาและบริษัทนิติบุคคลสามารถลงทุนได้ไม่เกิน 1 ล้านและ 50 ล้านริงกิต ตามลำดับ หากต้องการลงทุนเกินกว่ากำหนดต้องขออนุญาตจากทางการ

ให้สถาบันการเงินขยายสาขาไปแข่งขันและให้บริการในต่างประเทศมากขึ้น เพื่ออำนวยความสะดวกด้านเงินทุนและสินเชื่อให้กับภาคธุรกิจของมาเลเซียที่ไปประกอบกิจการในต่างประเทศ ดังจะเห็นได้จากธนาคารซีไอเอ็มบีที่มาซื้อกิจการไทยธนาคารและเมย์แบงก์ที่ซื้อกิมเอ็งในสิงคโปร์

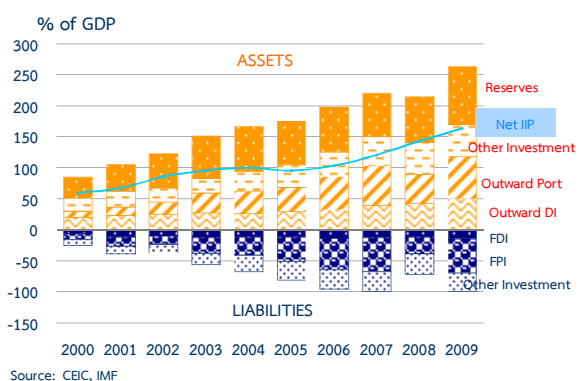
- สร้างแรงจูงใจด้านภาษี ได้แก่ ยกเว้นภาษีรายได้จากการลงทุนเมื่อมีการส่งเงินกลับมายังประเทศ และอนุญาตให้นำค่าใช้จ่ายก่อนการดำเนินธุรกิจ เช่น ค่าใช้จ่ายในการศึกษาประเทศที่จะไปลงทุน มาเป็นค่าลดหย่อนทางภาษีได้

- จัดตั้งกองทุนพัฒนาธุรกิจร่วมกันระหว่างมาเลเซียและสิงคโปร์ (Malaysia-Singapore Third Country Business Development Fund) มูลค่า 4.6 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์หรือประมาณ 100 ล้านบาท เพื่อทำการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการลงทุนในประเทศที่สามสำหรับนักธุรกิจทั้งมาเลเซียและสิงคโปร์

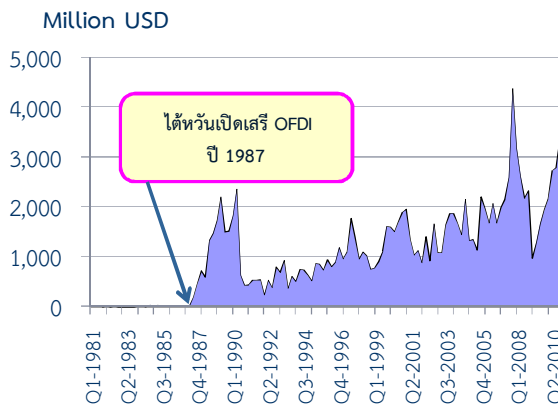
ประสบการณ์ของไต้หวัน

ไต้หวันเป็นประเทศที่มีสินทรัพย์ต่างประเทศสูงกว่าหนี้สินต่างประเทศมาเป็นเวลานาน ซึ่งมาจากทั้งเงินลงทุนโดยตรง เงินลงทุนในหลักทรัพย์ และเงินลงทุนอื่นๆ โดยมูลค่าเงินลงทุนรวมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องชัดเจนตั้งแต่ปี 2006 และ ณ ปี 2009 อยู่ที่ 643 พันล้านดอลลาร์ สรอ. หรือร้อยละ 170 ของ GDP (รูปที่ 4)

รูปที่ 4 Taiwan's International Investment Position

รูปที่ 5 การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของไต้หวัน

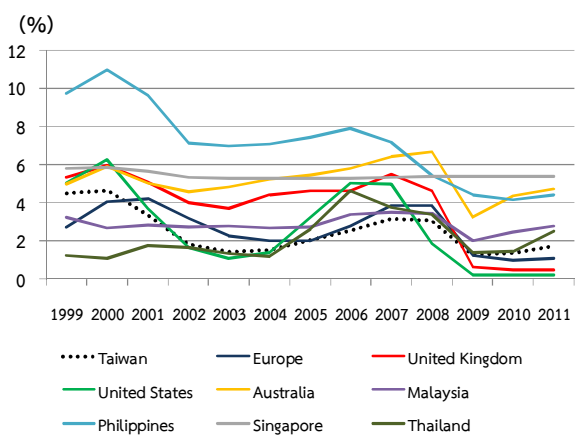
Source : CEIC

เงินลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ เริ่มไหลออกค่อนข้างมากตั้งแต่ปี 1987 เป็นต้นมา (รูปที่ 5) จากการยกเลิกระเบียบควบคุมเกี่ยวกับเงินตราต่างประเทศและการอนุญาตให้บริษัทไต้หวันออกไปลงทุนยังต่างประเทศได้อย่างเสรีในปีดังกล่าว เนื่องจากทางการมองว่าเศรษฐกิจต้องการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้าง เพราะมีแรงงานจำกัด ค่าจ้างกำลังปรับสูงขึ้น วัตถุดิบเริ่มขาดแคลน ในภาวะที่เศรษฐกิจเติบโตอย่างรวดเร็ว และเงินดอลลาร์ไต้หวันแข็งค่า ซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมที่คล้ายคลึงกับของมาเลเซีย เพียงแต่ต่างช่วงเวลา

กลยุทธ์ของไต้หวัน คือ มุ่งไปสู่อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และย้ายฐานการผลิตส่วนที่ใช้แรงงานเป็นหลักไปยังประเทศที่มีต้นทุนการผลิตต่ำกว่าและมีวัตถุดิบมากกว่า โดยเฉพาะจีนที่มีวัตถุดิบมาก แรงงานถูก ตลาดขนาดใหญ่ ประกอบกับความใกล้ชิดกันด้านเชื้อชาติ วัฒนธรรม และภาษา ทั้งนี้ การลงทุนโดยตรงจากไต้หวันเฟื่องฟูมากในแถบจังหวัดผู้เจี้ยนและจังหวัดอื่นๆ ที่เป็นถิ่นเดิมของนักลงทุนชาวไต้หวัน สำหรับอุตสาหกรรมที่ย้ายฐานการผลิตไปจีน ได้แก่ สิ่งทอ รองเท้า สินค้าอุปโภคบริโภค เป็นต้น ปัจจุบันการลงทุนในจีนคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 64 ของเงินลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของไต้หวัน รองมาคือประเทศอื่นในเอเชีย โดยมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 25

ส่วนเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศเพิ่มขึ้นค่อนข้างมาก หลังจากที่ได้ไต้หวันได้ปรับปรุงกฎระเบียบเกี่ยวกับการควบคุมการเสนอขายหลักทรัพย์ต่างประเทศใหม่ในปี 2005 โดยอนุญาตให้กองทุนรวมจากต่างประเทศเข้ามาเสนอขายหน่วยลงทุนให้กับนักลงทุนชาวไต้หวันได้สะดวกขึ้น พร้อมกับยกเว้นภาษีสำหรับการลงทุนผ่านกองทุนรวม ซึ่งจูงใจให้มีการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศมากขึ้นโดยเฉพาะในภาวะที่อัตราดอกเบี้ยในประเทศอยู่ในระดับต่ำเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ช่วงปี 2001 ถึง ปี 2008 (รูปที่ 6)

รูปที่ 6 อัตราดอกเบี้ยทางการเฉลี่ย

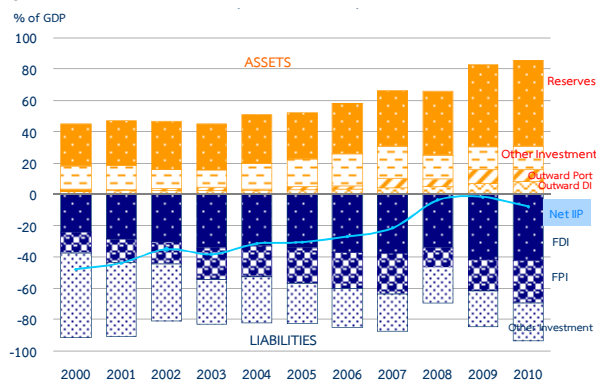

Source: Bloomberg

นโยบายสนับสนุนการลงทุนในต่างประเทศและ นัยต่อประเทศไทย

ประสบการณ์ของทั้งมาเลเซียและไต้หวันชี้ให้เห็นว่า การผลักดันการลงทุนในต่างประเทศเพื่อปรับโครงสร้างเศรษฐกิจต้องอาศัยทั้งความต้องการจากภาคเอกชนและแรงเกื้อหนุนเชิงนโยบายจากทางการประกอบกัน ซึ่งปัจจุบันฐานะการลงทุนในต่างประเทศของไทยยังติดลบ แม้จะปรับดีขึ้นกว่าในอดีต (รูปที่ 7) โดยสินทรัพย์ต่างประเทศส่วนใหญ่อยู่ในรูปของเงินสำรองทางการของธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.)

รูปที่ 7 Thailand's International Investment Position

Source: ธปท.

ในกรณีของไทย ความจำเป็นทางเศรษฐกิจที่ผลักดันให้คนไทยต้องการออกไปลงทุนนอกประเทศน่าจะมีมากขึ้นเป็นลำดับ ทั้งจากการขาดแคลนแรงงานที่ทวีความรุนแรงขึ้น ค่าจ้างและต้นทุนวัตถุดิบที่สูงกว่าหลายประเทศ และขนาดตลาดภายในประเทศที่มีจำกัด รวมถึงประโยชน์ที่จะได้จากการกระจายความเสี่ยงจากปัจจุบันที่สินทรัพย์ของภาคเอกชนไทยกระจุกตัวอยู่ในประเทศเกือบทั้งหมด

แม้ทางการพยายามจะให้ผลักดันให้ภาคเอกชนออกไปลงทุนในต่างประเทศมากขึ้น แต่ก็ยังอยู่ในลักษณะของการผลักดันแบบค่อยเป็นค่อยไป โดยปัจจุบันอนุญาตให้นิติบุคคลไทยไปลงทุนโดยตรงในต่างประเทศได้ไม่จำกัดจำนวน อย่างไรก็ตาม ยังขาดนโยบายอื่นๆ มาสนับสนุนไปพร้อมๆ กัน เช่น ภาษีที่ยังมีความซับซ้อนและมีความยุ่งยากในการขอคืน การขาดระบบฐานข้อมูลเกี่ยวกับประเทศที่จะไปลงทุนทั้งด้านตลาดและกฎระเบียบต่างๆ รวมถึงแหล่งเงินทุน ซึ่งจะเอื้อต่อการตัดสินใจไปลงทุนต่างประเทศโดยเฉพาะสำหรับผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม

นอกจากนี้ บางประเทศที่นักธุรกิจสนใจไปลงทุนยังไม่มีระบบธนาคารพาณิชย์ที่มั่นคงและเชื่อถือได้ รวมทั้งการลงทุนในบางประเทศ เช่น จีน ต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วย ดังนั้น ภาครัฐควรมีการวางแผนระยะยาวและต่อเนื่อง มีเอกภาพในการดำเนินยุทธศาสตร์ ไม่

ต่างคนต่างทำ และมีมาตรการส่งเสริมอย่างเป็นรูปธรรม เช่น มาตรการทางด้านภาษีที่มุ่งใจ ได้แก่ การยกเว้นภาษีสำหรับรายได้ที่นำกลับเข้าประเทศในช่วงแรก หรือการนำค่าใช้จ่ายก่อนการดำเนินงานธุรกิจมาเป็นค่าลดหย่อนทางภาษีได้ ดังเช่นกรณีของมาเลเซีย ทั้งนี้ อีกวิธีหนึ่งในการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศ คือ การร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการออกไปสำรวจตลาดต่างประเทศ ซึ่งในขณะอาจประกอบด้วยภาคเอกชนที่เป็นทั้งนักลงทุนและภาคธนาคาร ส่วนด้านแหล่งเงินทุน ภาครัฐอาจเข้ามาช่วยเหลือผ่านสถาบันการเงินเฉพาะกิจ เป็นต้น

สำหรับการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศทางการไทยอนุญาตให้นักลงทุนสถาบัน² ออกไปลงทุนได้ แม้ว่าจะยังมีวงเงินจำกัดอยู่แต่วงเงินก็ถูกขยายเป็นลำดับ อย่างไรก็ตาม ที่ผ่านมามีการออกไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศของนักลงทุนไทยยังมีไม่มาก และร้อยละ 80 ของเงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศทั้งหมดเป็นการลงทุนในตราสารหนี้ โดยเฉพาะพันธบัตรรัฐบาลเกาหลีใต้ ทำให้มีความเสี่ยงเรื่อง Concentration risk ค่อนข้างสูง และสะท้อนให้เห็นว่า ความรู้ด้านการเงิน (Financial literacy) ของภาคเอกชนไทยยังค่อนข้างจำกัด อนึ่ง กฎเกณฑ์ปัจจุบันที่ห้ามนักลงทุนที่เป็นบุคคลธรรมดาออกไปลงทุนในหลักทรัพย์ได้ด้วยตนเองอาจถือเป็นอุปสรรคสำหรับนักลงทุนที่มีความพร้อมและมีศักยภาพ โดยเฉพาะนักลงทุนที่มีความต้องการลงทุนเพื่อหวังผลตอบแทนระยะยาวจากการซื้อหุ้น

² ได้แก่ (1) กองทุนรวม (ไม่รวมกองทุนส่วนบุคคล) (2) กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ (3) บริษัทหลักทรัพย์ (4) กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (5) กองทุนประกันสังคม (6) บริษัทประกันชีวิตและประกันวินาศภัย (7) สถาบันการเงินที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้ง และ (8) นิติบุคคลที่มีสินทรัพย์ตั้งแต่ 5 พันล้านบาทขึ้นไป ทั้งนี้ (1) – (3) อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ กสท. ซึ่งมีวงเงินเพื่อจัดสรรให้กับนักลงทุนจำนวน 50 พันล้านดอลลาร์ สรอ. สำหรับนักลงทุนสถาบันอื่นที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ กสท. ลงทุนได้ไม่เกิน 50 ล้านดอลลาร์ สรอ. ต่อราย เว้นแต่จะมาขออนุญาตจาก ธปท.

ของบริษัทต่าง ประเทศที่มีศักยภาพแต่ถูก underprice ในเวลานี้

อีกปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อระดับการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศ คือ ต้นทุนประสิทธิภาพ และคุณภาพของการให้บริการของธุรกิจหลักทรัพย์ ส่วนหนึ่งจากการจำกัดจำนวนใบอนุญาตของธุรกิจหลักทรัพย์ ซึ่งทำให้การแข่งขันของธุรกิจนี้มีไม่มากเมื่อเทียบกับประเทศอื่น เช่น ไต้หวัน มาเลเซีย เกาหลีใต้ และสิงคโปร์ ที่เปิดเสรีใบอนุญาตธุรกิจหลักทรัพย์แล้ว และจากการยังไม่เปิดเสรีค่าธรรมเนียมการซื้อขายหลักทรัพย์ อย่างไรก็ตาม ตามแผนพัฒนาตลาดทุนไทยได้กำหนดให้มีการเปิดเสรีใบอนุญาตหลักทรัพย์โดยไม่จำกัดจำนวน และเปิดเสรีค่าธรรมเนียมตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2553 ซึ่งจะช่วยเพิ่มการแข่งขันในธุรกิจและอาจช่วยลดต้นทุนและเพิ่มประสิทธิภาพของการลงทุนในหลักทรัพย์ต่อไปได้

ขณะเดียวกันอาจเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่ทางการจะพิจารณายกเลิกหรือขยายวงเงินสำหรับบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลที่ยังต้องลงทุนผ่าน Broker รวมทั้งปรับกฎเกณฑ์ให้มีความยืดหยุ่นขึ้น³ และอาจพิจารณาเริ่มผ่อนคลายนให้นักลงทุนกลุ่มดังกล่าวสามารถออกไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศได้โดยตรง โดยในขั้นแรกอาจมีการกำหนดวงเงินให้ตามความเหมาะสม และอีกแนวทางหนึ่งที่น่านำมาใช้กับประเทศไทยได้ คือ แนวทางของประเทศไต้หวันที่อนุญาตให้กองทุนรวมต่างชาติสามารถขายหน่วยลงทุนให้กับนักลงทุนรายย่อยในประเทศได้ โดยอาจให้ทำผ่าน Broker ในประเทศซึ่งยังอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ กสท. อันจะเป็นการเปิดเสรีเงินทุนมากขึ้นแต่ทำด้วยความระมัดระวัง

³ ปัจจุบันบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลที่มีสินทรัพย์ตั้งแต่ 1 พันล้านบาทขึ้นไป ลงทุนได้ไม่เกิน 5 ล้าน และ 50 ล้าน ดอลลาร์ สรอ. ต่อราย ตามลำดับ และมีการกำหนดวงเงินต่อครั้ง

จากที่ได้กล่าวข้างต้น ประเทศไทยมีความจำเป็นทั้งทางเศรษฐกิจและปัญหาที่กำลังเผชิญจากภาวะเงินทุนไหลเข้า ทำให้ภาครัฐต้องเร่งสนับสนุนให้ภาคเอกชนไปลงทุนในต่างประเทศมากขึ้น โดยความสำเร็จขึ้นอยู่กับความร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งหากทำได้สำเร็จนอกจากจะช่วยลดแรงกดดันต่อค่าเงินบาทในยามที่มีเงินทุนต่างชาติไหลเข้าจำนวนมากแล้ว ยังจะช่วยเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับเศรษฐกิจของประเทศในระยะยาวอีกด้วย

References

- คณะกรรมการพัฒนาตลาดทุนไทย (2009) “แผนพัฒนาตลาดทุนไทย”
- Ariff and Lopez (2007) “Outward Foreign Direct Investment: The Malaysian Experience”
- Bank Negara Malaysia (2001) “The Financial Sector Masterplan”
- Central Bank of the Republic of China (Taiwan) Annual Report (1999-2009)
- Deacons Legal Services (2005) “Taiwan: A New Era for Overseas Funds Offering”
- Hu and Jun (2004) “Locational and Industrial Choices of Taiwanese Outward FDI”
- International Monetary Fund Annual Report on Exchange Arrangements and Exchange Restrictions (1999-2009)
- Kueh, Puah, and Mansor (2009) “Empirical Analysis on Emerging Issues of Malaysia Outward FDI from Macroeconomic Perspective”
- Kyrkilis and Pantelidis (2003) “Macroeconomic Determinants of Outward Foreign Direct Investment”
- Ministry of International Trade and Industry (2006) “Third Industrial Master Plan (IMP3) 2006 - 2020”
- Parliament of Malaysia (2006) “Ninth Malaysian Plan 2006-2010”
- Ragayah (1999) “Malaysian Reverse Investments: Trends and Strategies”

Contact authors:

นรัช อุนากุล ทีมนโยบายเงินทุนและดูแลการชำระเงิน
ปุณทริก จงประสพลาภ นักศึกษาฝึกงาน
ฝ่ายเศรษฐกิจในประเทศ
สายนโยบายการเงิน
